

по цѣла Европа започнали да никнатъ фабрики за стеаринови свѣщи.

Оставало да се подобри и маслената лампа. Това откритие извършилъ американецътъ *Силименъ*, като въ известната дотогава лампа замѣнилъ маслото съ петролъ.

Съ въвеждането на петрола като гориво въ лампата се разрешава въпросътъ за практиченъ и удобенъ за времето изворъ на свѣтлина.

Но и тукъ човѣкътъ не спира. Той вижда, че въ пламъка на свѣщъта или лампата се носятъ нажежени вжглени (вжглеродни) частици. Благодарение на тѣзи частици пламъкътъ издава силна свѣтлина. Ако нѣма такива частици, както е при горене на спиртъ, свѣтлината е много слаба.

Значи, пламъкътъ е нуженъ само, за да нагрѣе вжгленитѣ частици. Но ако вжгленитѣ частици могатъ да се нагрѣятъ и безъ пламъкъ, напимѣръ съ електрически токъ, тогава ще имаме *електрическо освѣтление*.

Разбира се, че електрическото освѣтление е може-ло да се яви само следъ откритието на електрическия токъ. Така и станало.

Веднажъ английскиятъ ученъ *Деви* направилъ следния опитъ. Той взелъ две вжглени пръчки. Едната съединилъ чрезъ жица съ положителния полюсъ, а другата съ отрицателния полюсъ на силна електрическа батерия. Когато приближилъ краищата на тѣзи пръчки, токътъ прескочилъ презъ въздушната междина отъ едната до другата. Краищата на пръчкитѣ се нажежили до бѣло, и между тѣхъ се появила синкава огнена джга.

Ако бихме могли да разгледаме тази джга по-добре, щѣхме да видимъ цѣлъ потокъ нажежени вжглени частици, които летятъ отъ положителната пръчка къмъ отрицателната. Понеже вжгленитѣ отчасти изгарятъ, то разстоянието между пръчкитѣ става все по-голъмо и по-